

בישולים

מעטם מזורק

לחלוטין לשבועות

זה סיפור חיי עם החגים. מאז שעזבתי בית-ספר, לא ירדתי חגים אני, לא יודעת. גם לגוי כמוני יש קצת סימנים, אבל זה לא מספיק. אני יודעת שאיזה חג מגיע לפי ההתראות של לייזר, בעל המכולת. ש.מחר סגור". וגם לפי הבעל, שהחג סוגר לו את הביזנס, אבל לא את תשלום המשכורות, והוא רוגז על כך בעוד מועד, שבו עקודם, כדי להתפנות בחג עצמו לפינונים. ואולי גם לפי אמא שלי, שמבררת אצלי בפרצוף מאוד מודאג מה אבשל לחג, למרות שהיא יודעת, היא יודעת, שבחיים שלי עוד לא "בישלת" לחג" גם טוסט יבש אחד. אפילו בעיות של מהינא-בל-ערב פתורות אצלי חמש דקות לפני — אבל להיכנס לחץ ערב חג, ראשית זאת הטראדיציה, שנית זה בחינם.

אולי כשדנה תהיה בגן אדע סוף-סוף מתי מגיע חג. לא הרבה זמן קודם, שאז זה לא שווה, וגם לא כל כך קצת-לפני, שאז כבר מאוחר. בינתיים, לפני שגם חג-שבועות בורח בלי מירשם, הרי היא לפינכס.

ידוע לי שהפמיניסטיות מתנגדות באופן אידאולוגי לעקבים גבוהים. כמו כן האור"טופדים, וכמו כן, כרגע, אפילו האופנה. חבל. אני אוהבת את העסק, ויש לי בנושא מיספר מילים. ראשית, אני בעד הפמיניסטיות (איך מישגי לא?) עם כל הסתייגותי מכמה נקודות. אם מהרהרים בכך, שדברים כה מובנים כיום כלל לא היו כאלה לפני 15 שנים בלבד, מוכרחים להודות שהן עשו עבודה יפה. הדברים לא זזו לבד. זה בטוח. אבל זו דרכם של החיים. הקצוות — הם אלה הקיצוניים תמיד. אלה במרכז — לרוב מתונים. השינויים חלים אצלם באיטיות, באופן לא מורגש, עד כי נדמה

צבע חום בהיר עד בינוני. מדובר על שקדים לא מקולפים מציתם החומה דקיקה. אם אין ליד הבית כוז חנות שטוחנים, אין דבר. קונים 100 גרם שקדים מתוקים רגילים. באים הביתה, דוחפים אותם ל"בלנדר, ומכסים עם המיכה חזק, כי זה מתיו. משאירים את הבלנדר פועל עד שבמרכז המערבלת הקצוצה מתהווה חור כזה, של הסכינים, וכל הקצוץ מרוח סביב, או, זה קצוץ מספיק, ומוכן. מעביר רים את הטחון הזה למחבת, ובוהשים נון סטופ. הטעם צריך להיות אפוי, הצבע חום בהיר עד בינוני, אך לא יותר

מעדנים ממוטבתה של ברוריה דוורן עם בכיס את השוקולדים של גודיבה

מדי!!! צריך להיזהר ולא לחרוך. חסבק, המלא ביטחון-עצמי בחישוביו, כבר דפק לעצמו מאה פונטים לא פעם, כשנתן לזה להשתוף מדי. מה זה שוף מדי? נורא פשוט. במקום טעם קלוי, זה הופך מרי. אז זהו. עכשיו אתם יודעים באיזה אופן צריכים ה-100 גרם שקדים שבראש ה"רשימה להיות.

זהו. תעבירו קו מתחת למיצרכים בדף העיתון, ואלה יקפצו בעיניים בזמן הכנת העסק, בלי כל הבלה-בלה סביב.

שלב ראשון

מסדרים על השיש, בהישג יד נוח, את הדברים הבאים: 100 גרם חמאה, 5 כפית סוכר, מלחיה, שלוש רבעי כוס קמח, כוס וחצי חלב, בקבוק תמצית וניל, בקבוק תמצית שקדים + כפית למדידה. שני חלמונים, וגם את מאה גרם השקדים הקלויים, טחונים ומוכנים לעירוב. הכל לפי הסדר הזה בדיוק. אם עשיתם את זה, חצי העבודה גמורה. אפשר לראות את העניין כמסודר.

שלב שני

לוקחים סיר קטן וממיסים בתוכו, על אש קטנה, את החמאה, הראשונה בטר. אסור לחמאה להיחרך. כשהחמאה נמסה,

פמיניזם ועקבים גבוהים

ששום דבר לא זו. צריך להשוות דברים של היום ושל פעם, בתוך אותו מרכז, כדי להיווכח כמה שהדברים שגנו, לא לבזו להן גבירותי הבעלבוסטס. הן עור שות את העבודה המלוכלכת בשבילכן. הן החיילים בשדה-הקרב, שמאפשרות לכן את כל האופציות; גם לשים את הישבן בטוח בבית, וגם, אם יוחלט לאווררו בחוץ בעבודה, שאוורר אל תוך עולם הרבה יותר צודק ושוויוני לנשים. הצדק ה"אישי הזה הושג בדרך רצופה קורבנות אישיים שלהן. הוא לא הגיע דרך ישיבה בבית, בחיק המיטפתה המגינה.

הסברתי לליכך באריכות כמה שאני יהודי, כדי שמותר יהיה לי לספר "את הבדיחה האנטישמית" והנה זה בא. כל העסק מזכיר לי את העלמה, שמאוד לא רצתה לדמות לאמא שלה. היא עשתה את הכל שינה מאשר עשה זאת אמא. באמת הצליח לה, אבל לקח לה שנים להבין שהיא בהחלט לא תסכן את איי שיותה החדשה, ולא תמצא עצמה פיתאום, וזה לא אחרי כל השנים שנאבקה, גם אם תרשה לעצמה את הלוקוסט הנות, להשתין מהנבק המסורתי, כמו שעושה האם.

אם יש דברים שלא מוכרחים לשנות, ועדיין התמונה תהיה שונה — עקבים גבוהים זה זה. אין צורך בשינוי שיהיה קיים לעצם שמו בלבד, כשהיגו עבדים, אכלנו פסוליאס? כעת אנחנו בני חורין, היידיה! פסוליאס לפה. מה לא טוב ב"פסוליאס עצמם? האם הם שורש הרע? הסיהם סמל העבדות? ומה עושים אם במיקרה הם דווקא טעימים ומועילים? שינויים אמיתיים אינם עניין של הפכים. בשינויים אמיתיים, צריך לחשוב ב"ראש" אחר. צריך לברור, צריך לשקול, מה מתאים לי, מה כדאי, מה נכון לי, מה אקו.

מי שמעדיפה ללכת עם נעלי אדמה נוחות, סחתין לה. זכותה, וטעמה הלגיטימי. אבל לשלול עקבים גבוהים מכל וכל, בצורה אידאולוגית, נו באמת! קודם כל היכן היא החרות המפורסמת, שהפמיניזם נלחם להשיגה? חרות, אכ רק אזכיר, היא חופש בחירה כללי, גם של דברים להם ארצה להשתעבד. אבל לא בזה העניין.

אני רואה את העסק כעדיין מאבק, בעיני, חלים על העסק כל כללי המאבק, כשבראש, הכלל העתיק והמוכן מאליו —

שופכים לחוכה חמש כפות סוכר, ובוזקים טיפת מלח. בוחשים שניה. על זה שופכים כים באחת את שלוש רבעי כוס הקמח. בוחשים.

כל פריט שמשתמשים, מחזירים למקום אחר, כדי שבראש החור יעמדו לפי הסדר רק החומרים העומדים להיות בשימוש!!! פוטנס ייעול.

בוחשים את הקמח, וכשוה מתגבש מעט, שופכים בפנים את כוס וחצי החלב. מערבבים-מערבבים, ושמים ישר בהתחלה, כפית אחת תמצית וניל, וכפית אחת תמצית שקדים. בוחשים-בוחשים, באמצע מקבלים גושים מזועזעים, לא להיבלה, להמשיך לבזחם כל הזמן ולאסוף את הסחורה בעורת כף, משולי התחתית. לאט-לאט כל העסק הופך גוש קשה אחד, כמו פלסטלינה, ואז, רק אז, אפשר לכבות את האש. מחכים מעט, ואז מערבבים פנימה את השקדים הטחונים, ומ"קבל מן גוש פלסטליני מרציפני כזה. לא מתונים לטעום בשלב הזה! זה עדיין מגעיל.

שלב שלישי

תוקעים למקרר שיצטנן כמה שעות יסודי. במקרה זה מתחיל לקבל את גווני הגרעין שלו.

שלב רביעי

פותחים חריץ באמצע 40 תמרים יבשים של דבש, ומוציאים את הגרעין עם אצ"בנות. להקפיד לבחור תמרים ענקיים, דומים לעכבר ככל האפשר. הם צריכים להיות רטובים למראה, מבריקים כאלה, אבל את זה כבר אמרתי. לא לבחור בון עציסיבי יבש.

גבוהים

לנצח ולהשיג את המטרות במלחמה לא מוחתרים אפילו על רוגטקה, אם יש סיכוי של נפגעים בצד השני, שלא לאמר לזרוק לפח כזה תוחה. (כן! עקבים). במקום שבו שם המישחק הוא כוח ורעוזה, כל סנטי מטר גובה זו נקודת-עדיפות יותרון פסי כולוגי, עם יתרונות פסיכולוגיים, בן-אדם חכם מנצח. גם אם את גבירה גבוהה, בלי תסביכים, אבל אינטליגנטית, כל סנטימטר נוסף, עובד, עובד.

אם כבר יצא המיקרה, שהעקבים ה"גבוהים הותרו לאשה כמסוכמה חברתית, למה לוותר על עסק שכולו יתרונות מעשיים, בגלל אידאולוגיה תאורטית. אני לא חושבת שהעולם כבר כל-כך כל-כך פונקציוני של כוח.

אני מבינה, שכיוון שהזכר הממוצע גבוה יותר מהנקבה הממוצעת, בנתונים אבסור לטושים של האו"ם. (מעוז שוביניסטי גברי, ומה. איך אחרת כאלה מין סטטיסטיקות) המלחמה היא לבטל לחלוטין ולהתעלם לגמרי מקודם קדום זה של כוח.

אתן צודקות גבירותי הפמיניסטיות, לא יתכן שבעולם מודרני, שבו בני-אדם לור חצים על כפתורים ומניזים בכך משאות עתק, תהיה לעדיפות גופנית-ממדית אינו שהיא משמעות. ממש צודק. אלא שצדק חודר, ואינסטינקטים עמוקים של קיום, גם כן לחוד. אני עם אלה לא עושה מילי-חמה. הם תמיד ינצחו.

האנושות לא הדיבקה בהתפתחותה ה"מנטאלית, האיטית, את ההתפתחות הסביבולוגית המסחררת. ענות היא לחשוב, שכיוון שאנו משתמשים במכשירים של כמעט מדע בדייוני, אין אנו מונחים על-ידי יצרים שהיו תקפים מאז תקופת האבן.

זה נכון, שהחברה המודרנית, המתורבתת, זנחה את העדיפות הממדית לשמה. שהיתה בסיס לעדיפות בכלל, לפני אלפי שנים. הקוד הקדום הזה נעלם מעל פני השטח, אבל רק כדי לעלות חזרה בצורה מעודנת שונה. ספחיו ושאריותיו הסימבוליים של זה מופיעים בצורת העדפה החברתית, חסרת-ההיגיון לכאורה, של ה"גבוהים.

חוקות שיוויון של אף מדינה ואיגוד מיקצועי עדיין לא הצליחו להתמודד עם העדפה אינסטינקטיבית זו.

בני-אדם נמוכים, גם ממין זכר, נאלצים לעבוד הרבה יותר קשה על הישגים מאשר בני-אדם גבוהים, בעלי אותם ה"כישורים. עובדה סטטיסטית, מעשית, מחורבנת.

"אהה!" תפסה אותי חברה פמיניסטית שקראה את הסיפור, "מה שמתמע מדברייך, זה שהעקבים הם בעצם קביים! אנחנו הרי נלחמות להיפטר מהקביים, לא?"

בטח! צחקתי. — כל כך חזק רוצים להיפטר מהקביים, עד שבכל מחיר מתעל-מים מהעובדה שלא בושה להשתמש בהם בינתיים, עד שאפשר יהיה באמת ובתמים לזוטר על הסיפור. זה כמו האיש הזקוק למישקפיים, לא מריב אותם, לא רואה — אבל עיניו הן נטולות, "קביים", וכך חוזקו-הלא-מצוי אותי אינו נפגם...

שלב חמישי

ממלאים כל אמצע פעור לשניים, כמו סירה, של התמר בכפית נדיבה מהפלס-טלינה האנדית, הנפלאה, המצוננת.

שלב שישי

שמים למעלה, כמו כפתור, חצי אגוז מלך יפה ושלם (בשעת הדחק, גם כמה שברים מחוברים יצלחו) ומסדרים בסל"סילות גייר, מנוטים בלעז, שמכינים מהן מראש ארבעים במיספר.

שלב שביעי

אוכלים הכל בשני ביסים, ומתמוטטים מהטעם. זה משהו עולמי, פשוט עולמי, אם נשאר עוד חומר, ואין תמרים, לגלגל לנזניק, לעטוף בנייר כסף, כמו שעושים בהרשלג, ולהגיש בתור מרציפן.